

ΒΑΣΙΚΕΣ ΟΔΗΓΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ MICROSOFT WORD

Μορφοποίηση κειμένου

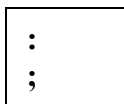
Η λογική που διέπει το συγκεκριμένο κειμενογράφο είναι η εξής:

Πληκτρολογούμε το κείμενο που θέλουμε συνεχόμενα χωρίς να το μορφοποιούμε (δεν πατάμε Enter για να αλλάξουμε γραμμή, ούτε παραγράφους). Αυτά θα τα κάνουμε μετά.

Αφήνουμε **μόνο ένα** κενό ανάμεσα στις λέξεις.

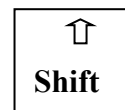
Το κόμμα και η τελεία μπαίνουν αμέσως μετά τη λέξη.

Πρώτα πατάμε τον τόνο με το πλήκτρο

και μετά το γράμμα που θέλουμε να τονιστεί.

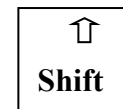
Τα διαλυτικά μπαίνουν με το ίδιο πλήκτρο αφού έχουμε κρατημένο το πλήκτρο

Τόνος και διαλυτικά μπαίνουν με το πλήκτρο

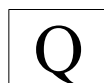
αφού έχουμε κρατημένο το πλήκτρο

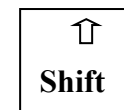
Το ερωτηματικό μπαίνει με το πλήκτρο

Η άνω και κάτω τελεία μπαίνουν με το πλήκτρο

αφού έχουμε κρατημένο το πλήκτρο

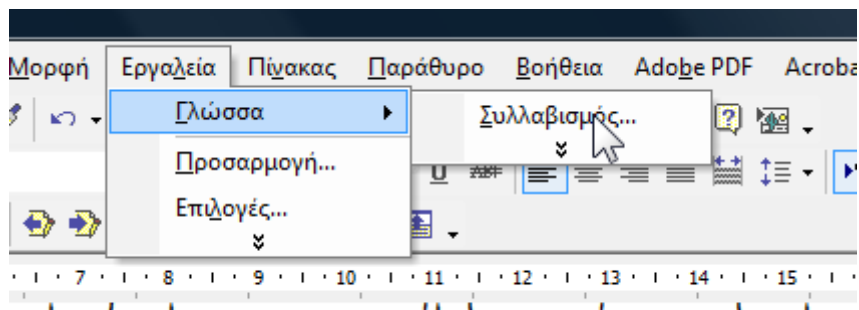

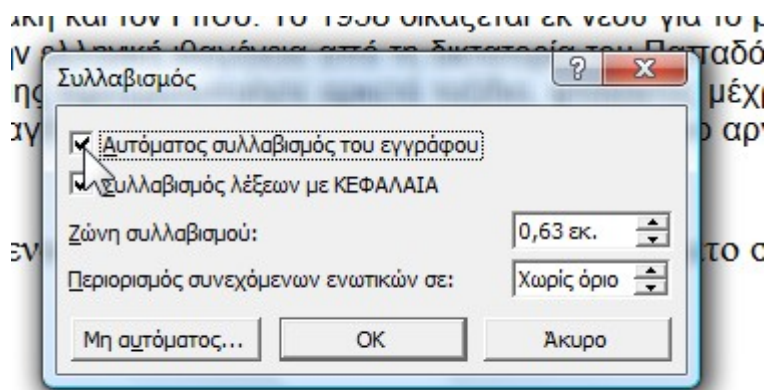
Όταν τελειώσουμε την πληκτρολόγηση του κειμένου το μορφοποιούμε. Καλόν είναι όταν κάνουμε την εγκατάσταση του Word να έχουμε εγκαταστήσει και τον αυτόματο συλλαβισμό. Αν δεν το έχουμε κάνει μπορούμε ανά πάσα στιγμή να το εγκαταστήσουμε αρκεί να έχουμε το cd του Microsoft Office.

Παράδειγμα μορφοποίησης:

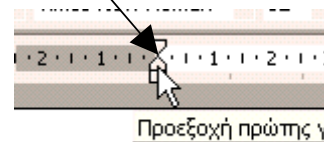
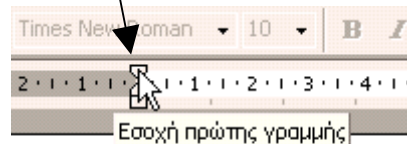
Μενέλαος Λουντέμης. Ήταν το μοναδικό αγόρι από τα πέντε παιδιά του Γρηγόρη Μπαλάσογλου (που με την εγκατάσταση του στην Ελλάδα έγινε Βαλασιάδης) και της Δόμνας Τσουφλίδη. Πρωτοεμφανίστηκε στα ελληνικά γράμματα σε πολύ νεαρή ηλικία, δημοσιεύοντας ποιητικές συλλογές στην «Αγροτική Ιδέα» της Έδεσσας το 1927 και το 1928, τις οποίες υπέγραφε με το πραγματικό του όνομα (Τάκης Βαλασιάδης). Γύρω στο 1930 δημοσιεύει ποιήματα και διηγήματα του στο περιοδικό «Νέα Εστία». Η πρώτη φορά που χρησιμοποίησε το ψευδώνυμο του ήταν το 1934 στο διήγημα «Μια νύχτα με πολλά φώτα κάτω από μια πόλη με πολλά αστέρια». Τιμήθηκε με το Μέγα Κρατικό Βραβείο Πεζογραφίας για τη συλλογή διηγημάτων του «Τα πλοία δεν άραξαν» το 1938 και με τη Χρυσή Δάφνη Πανευρώπης στο Παρίσι το 1951. Προς τιμήν του, στο Βουκουρέστι δόθηκε το όνομα του σε δημόσιο κτίριο (Λουντέμιο Μέγαρο). Σύμφωνα με το Βασίλη Βασιλικό, «θεωρείται ο πιο πολυδιαβασμένος Έλληνας έπειτα από τον Νίκο Καζαντζάκη». Πρόσφυγας από την Γιάλοβα στον Μεγάλο Ξεριζωμό, εγκαθίσταται με την οικογένεια του πρώτα στην Αίγινα, μετά στην Έδεσσα και τελικά στο χωριό Εξαπλάτανος της Πέλλας, στο οποίο έζησε από το 1923 μέχρι το 1932 που έφυγε για την Κοζάνη. Η οικογένεια του ήταν εύπορη, αλλά χρεωκόπησε κατά τη Μικρασιατική Καταστροφή και ο Λουντέμης αναγκάστηκε να εργαστεί σκληρά στην εφηβεία του ως λαντζιέρης, λούστρος, ψάλτης, δάσκαλος σε χωριά της Αλμωπίας, ακόμη και ως επιστάτης στα υπό κατασκευή την εποχή εκείνη, έργα του Γαλλικού ποταμού. Στην Δ΄ τάξη του - εξατάξιου τότε - Γυμνασίου «απεσύρθη» για πολιτικούς λόγους και απεβλήθη απ' όλα τα Γυμνάσια της χώρας. Μέσα από μια οδύσσεια συνεχών μετακινήσεων, από την Έδεσσα σε ένα οικοτροφείο της Κοζάνης κι από εκεί στο Βόλο, ακολουθώντας κάποιο περιφερόμενο «μπουλουκι» της εποχής, φτάνει τελικά στην Αθήνα και συνδέεται στενά με τους Κώστα Βάρναλη, Άγγελο Σικελιανό και Μιλτιάδη Μαλακάση. Ο τελευταίος θα τον βοηθήσει να διοριστεί βιβλιοθηκάριος της «Αθηναϊκής Λέσχης» το 1938 και να ανασάνει κάπως οικονομικά. Την ίδια εποχή, η φιλία του με τον καθηγητή της Φιλοσοφικής Νικόλαο Βέη, θα τον βοηθήσει να παρακολουθήσει ως ακροατής μαθήματα στη Φιλοσοφική Σχολή των Αθηνών. Θα ακολουθήσουν αρκετές συγγραφικές επιτυχίες και θα γίνει μέλος της Εταιρίας Ελλήνων Λογοτεχνών, με πρόεδρο τότε τον Νίκο Καζαντζάκη. Στην κατοχή πήρε ενεργό μέρος στην Εθνική Αντίσταση στο πλευρό του ΕΑΜ και διετέλεσε γραμματέας της οργάνωσης διανοομένων. Κατά τον εμφύλιο συλλαμβάνεται για τα αριστερά του φρονήματα, δικάζεται για εσχάτη προδοσία και καταδικάζεται σε θάνατο - ποινή που δεν εκτελέστηκε ποτέ. Αντ' αυτού, εξορίζεται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης στη Μακρόνησο και στον Άη Στράτη, μαζί με το Θεοδωράκη και τον Ρίτσο. Το 1958 δικάζεται εκ νέου για το βιβλίο του «Βουρκωμένες μέρες» και απαγορεύεται η κυκλοφορία των βιβλίων του. Μετά τη δίκη εκπατρίζεται στο Βουκουρέστι και χάνει την ελληνική ιθαγένεια από τη δικτατορία του Παπαδόπουλου. Στη Ρουμανία συνεχίζει το συγγραφικό του έργο, ως και λίγο μετά τη μεταπολίτευση. Την περίοδο της αυτοεξορίας ο Λουντέμης πραγματοποίησε αρκετά ταξίδια, φτάνοντας μέχρι την Κίνα και το Βιετνάμ. Το οδοιπορικό του αυτό το αποτύπωσε το 1966 στο βιβλίο του «Μπατ-Τάι». Το 1976 επανακτά την ελληνική του ιθαγένεια και επιστρέφει στην Ελλάδα. Ένα χρόνο αργότερα, το 1977, πεθαίνει από καρδιακή προσβολή και η σορός του εκτίθεται σε λαϊκό προσκύνημα.

Το κείμενο γράφεται συνεχόμενο. Στη συνέχεια επιλέγουμε το κείμενο (το μαυρίζουμε και κάνουμε τον αυτόματο συλλαβισμό).

Από **εδώ** μετακινείς την πρώτη γραμμή της παραγράφου, από **εδώ** το σώμα της παραγράφου (χωρίς την πρώτη γραμμή) και από **εδώ** όλες τις γραμμές μαζί χωρίς να αλλάξει η μορφοποίηση

Με μερικές δοκιμές θα το βρεις.

Τελικό αποτέλεσμα

Μενέλαος Λουντέμης.

Ήταν το μοναδικό αγόρι από τα πέντε παιδιά του Γρηγόρη Μπαλάσογλου (που με την εγκατάσταση του στην Ελλάδα έγινε Βαλασιάδης) και της Δόμνας Τσουφλίδη. Πρωτοεμφανίστηκε στα ελληνικά γράμματα σε πολύ νεαρή ηλικία, δημοσιεύοντας ποιητικές συλλογές στην «Αγροτική Ιδέα» της Έδεσσας το 1927 και το 1928, τις οποίες υπέγραφε με το πραγματικό του όνομα (Τάκης Βαλασιάδης). Γύρω στο 1930 δημοσιεύει ποιήματα και διηγήματα του στο περιοδικό «Νέα Εστία». Η πρώτη φορά που χρησιμοποίησε το ψευδώνυμο του ήταν το 1934 στο διήγημα «Μια νύχτα με πολλά φώτα κάτω από μια πόλη με πολλά αστέρια». Τιμήθηκε με το Μέγα Κρατικό Βραβείο Πεζογραφίας για τη συλλογή διηγημάτων του «Τα πλοία δεν άραξαν» το 1938 και με τη Χρυσή Δάφνη Πανευρώπης στο Παρίσι το 1951. Προς τιμήν του, στο Βουκουρέστι δόθηκε το όνομα του σε δημόσιο κτίριο (Λουντέμειο Μέγαρο). Σύμφωνα με το Βασίλει Βασιλικό, «θεωρείται ο πιο πολυδιαβασμένος Έλληνας έπειτα από τον Νίκο Καζαντζάκη».

Πρόσφυγας από την Γιάλοβα στον Μεγάλο Ξεριζωμό, εγκαθίσταται με την οικογένεια του πρώτα στην Αίγινα, μετά στην Έδεσσα και τελικά στο χωριό Εξαπλάτανος της Πέλλας, στο οποίο έζησε από το 1923 μέχρι το 1932 που έφυγε για την Κοζάνη. Η οικογένεια του ήταν εύπορη, αλλά χρεωκόπησε κατά τη Μικρασιατική Καταστροφή και ο Λουντέμης αναγκάστηκε να εργαστεί σκληρά στην εφηβεία του ως λαντζιέρης, λούστρος, ψάλτης, δάσκαλος σε χωριά της Αλμωπίας, ακόμη και ως επιστάτης στα υπό κατασκευή την εποχή εκείνη, έργα του Γαλλικού ποταμού. Στην Δ΄ τάξη του - εξατάξιου τότε - Γυμνασίου «απεσύρθη» για πολιτικούς λόγους και απεβλήθη απ' όλα τα Γυμνάσια της χώρας.

Μέσα από μια οδύσσεια συνεχών μετακινήσεων, από την Έδεσσα σε ένα οικοτροφείο της Κοζάνης κι από εκεί στο Βόλο, ακολουθώντας κάποιο περιφερόμενο «μπουλούκι» της εποχής, φτάνει τελικά στην Αθήνα και συνδέεται στενά με τους Κώστα Βάρναλη, Άγγελο Σικελιανό και Μιλτιάδη Μαλακάση. Ο τελευταίος θα τον βοηθήσει να διοριστεί βιβλιοθηκάριος της «Αθηναϊκής Λέσχης» το 1938 και να ανασάνει κάπως οικονομικά. Την ίδια εποχή, η φίλια του με τον καθηγητή της Φιλοσοφικής Νικόλαο Βέη, θα τον βοηθήσει να παρακολουθήσει ως ακροατής μαθήματα στη Φιλοσοφική Σχολή των Αθηνών. Θα ακολουθήσουν αρκετές συγγραφικές επιτυχίες και θα γίνει μέλος της Εταιρίας Ελλήνων Λογοτεχνών, με πρόεδρο τότε τον Νίκο Καζαντζάκη.

Στην κατοχή πήρε ενεργό μέρος στην Εθνική Αντίσταση στο πλευρό του ΕΑΜ και διετέλεσε γραμματέας της οργάνωσης διανοουμένων. Κατά τον εμφύλιο συλλαμβάνεται για τα αριστερά του φρονήματα, δικάζεται για εσχάτη προδοσία και καταδικάζεται σε θάνατο - ποινή που δεν εκτελέστηκε ποτέ. Αντ' αυτού, εξορίζεται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης στη Μακρόνησο και στον Άη Στράτη, μαζί με το Θεοδωράκη και τον Ρίτσο. Το 1958 δικάζεται εκ νέου για το βιβλίο του «Βουρκωμένες μέρες» και απαγορεύεται η κυκλοφορία των βιβλίων του. Μετά τη δίκη εκπατρίζεται στο Βουκουρέστι και χάνει την ελληνική ιθαγένεια από τη δικτατορία του Παπαδόπουλου. Στη Ρουμανία συνεχίζει το συγγραφικό του έργο, ως και λίγο μετά τη μεταπολίτευση. Την περίοδο της αυτοεξορίας ο Λουντέμης πραγματοποίησε αρκετά ταξίδια, φτάνοντας μέχρι την Κίνα και το Βιετνάμ. Το οδοιπορικό του αυτό το αποτύπωσε το 1966 στο βιβλίο του «Μπατ-Τάι». Το 1976 επανακτά την ελληνική του ιθαγένεια και επιστρέφει στην Ελλάδα. Ένα χρόνο αργότερα, το 1977, πεθαίνει από καρδιακή προσβολή και η σορός του εκτίθεται σε λαϊκό προσκύνημα.

Για να μεγαλώσεις τον εκτυπώσιμο χώρο πηγαίνεις το ποντίκι **εδώ** και προσέχεις να γράφει **περιθώριο αριστερό** ή **δεξί** ανάλογα. Όταν είναι στο σωστό σημείο ο κέρσορας θα αλλάξει από βελάκι σε **Κρατάς πατημένο το αριστερό πλήκτρο του ποντικιού και το**

